

Kirsten Birgit Schøtz Kretz Hørsholms nytårstale

Taler

Kirsten Birgit Schøtz Kretz
Hørsholm
Seniorkorrespondent (fiktiv
karakter af Frederik Cilius)

Dato

31. december 2016

Sted

Vinstue 90, Frederiksberg

Godaften til jer på denne årets yderste dag.

2016 er ved at være overstået, og hvilket år det har været. Netop nu står tusindevis af festklædte mænd og kvinder rundt omkring i Europa klar til at blive pegefingerpenetreret af en gruppe 42-årige, uledsagede flygtningebørn, der er ude på en omgang *tabarrush gamea*, som det hedder i muslimske kredse, når man er en flok mænd, der er trætte af at se satellit-TV på velfærdsstatens regning og beslutter sig for at drage ud i den virkelige verden og underholde sig med lidt voldtægt.

Det er svært at tro på, at EU's ydre grænser ikke er totalt nedbrudte, når man står på Axel Torv med en libanesisk bland-selv-slik-sælgers underarm oppe i underlivet eller med ansigtet plantet i kølergrillen på en Scania-lastbil, der netop har pløjet igennem menneskemængden. "Ja, virkeligheden overgår fantasien", som Dansk Folkepartis EU-Ordfører Kenneth Kristensen Berth sagde, da han for nyligt fandt ud af, at EU's grænseagentur Frontex faktisk flere gange havde beskudt flygtningebåde i virkelighedens Middelhav og ikke bare i et forsøg på at provokere. Når virkeligheden er blevet værre end i en udtalelse, der bliver trukket tilbage af Dansk Folkeparti, så ved man efterhånden godt, at 2016 er ude på et overdrev.

I fordums kulminer havde arbejderne en kanariefugl med sig i dybet: hvis kanariefuglen døde, vidste minearbejderne, at atmosfæren var dødelig, og i dette tilfælde er 2016 kanariefuglen, og den ligger stendød i bunden af buret, og nu må vi inde bag vores angstfyldte og tilsodede panderynker beslutte os for, om vi vil op og ud i lyset eller blive og lide kvælningsdøden – og med kvælningsdøden mener jeg ikke bare endnu en danskhedsdebat, men i højere grad det,

danskhedsdebatten er et udtryk for; nemlig en politisk *red herring*, hvor man tager det irrelevante ind i det relevantes spotlys i et forsøg på at maskere, at man ikke har den fjerneste ide om, hvad man dog skal stille op med tingenes tilstand.

Jeg spørger: Hvem i alverden rager det overhovedet, om en eller anden halvetnisk elevrådsformand fra Djursland er dansk eller ej, om du gider bruge et hygiejnebind eller din holdning til hvilke virksomheder, der må annoncere hvor? Økonomien er spændt til bristepunktet i en gældspirale, halvdelen af verden er på flugt, vores skatte kroner bliver ødslet væk til enhver, der gider ulejlig sig om at sende en anmodning om at få dem udbetalt, vi er i gang med at servere vores ungdom på et sølvfad til amerikanske techgiganter i en digitaliseringskandale af rang, den højt besungne ytringsfrihed bliver kørt ud på et sidespor, når den kinesiske storkapital kører i kortege, lastbiler pløjer menneskemængder, og Thyra Frank er ikke længere sjov. Kort sagt: Verden er på vej ud på et sidespor.

2016 blev året, hvor eliten fik et gok i nødden. Brexit, Trump, udsigten til Le Pen i Frankrig, bliver fremført af magthaverne som pøbelvældets farer, og de koketterer med på overfladen at give sig selv en del af skylden, når folket bevæger sig for langt væk fra den af eliten udstukkede moralske og politiske alfarvej og kommer til at stemme forkert: "Vi har ikke været gode nok til at få vores budskab ud", siger de, mens de forbander demokratiet og de uuddannede, misinformerede, fremskridtsforskrækkede vælgere langt væk. Politikerledet bliver forklaret med manglende evne til at forstå, men hvor eliten måske nok ikke forstår folket, så tror jeg netop, at problemet er, at pøblen har regnet eliten ud. Langt om længe er det gået op for befolkningerne, at elitens arbejdsmetode er bevarelse af status quo ved hjælp af en laden stå til og lappeløsninger. "Extend and Pretend", hedder elitens filosofi: Man forsøger at stoppe den moderne civilisations største flygtningekrise ved at betale Tyrkiet sådan nogle milliarder. En aftale så uholdbar, at den bringer mindelser om, da Chamberlain stolt fremviste sin appeasement-aftale underskrevet af selveste ufarlige mr. Hitler. Man forsøger at stoppe den økonomiske deroute ved at bare køre seddelpressen i døgn drift nede i Den Europæiske Centralbank. Det er et sminkeret lig, og katastrofen i de europæiske forgældede nationer er nært forstående, ved enhver, der ikke er idiot. Befolkningen har fundet ud af, at det er Albert Arnesen fra Damernes Magasin, der driver butikken, og nu er befolkningen begyndt at købe pr. postordre og vente på, at Arnesen selv skyder hovedet af sig selv, mens hans frue sidder i klunkesofaen og beklager tabet af en tennisbane.

Det bringer mig videre til den største diskrepans mellem folket og eliten, der har været med til at stadfæste anno domini 2016's status som årtusindets annus horribilis: nemlig skatteskandalen. Og nu bliver jeg simpelthen nødt til at sige en ting: at der kan side én åndsamøbe ude i Taastrup – Sven, lad os kalde ham det, for det hedder han – og udskrive blankochecks for 12,5 milliarder kroner på to år uden, at der er nogen, som løfter et øjenbryn, det er simpelthen noget forbandet svineri, kan jeg godt fortælle jer, og han har kraftedeme ikke engang selv fået noget ud af det, næh, han er blevet inviteret på øltur op og ned af strøget, gudhjælpemig. Har man ikke mere stil, end at man kan drikke bajere oppe på strøget og få en turistkebab i ny og næ af en flot indisk mand i skinnende jakkesæt. Altså, vi bliver jo taget ved næsen, for helvede. At I ikke står med høtyve og fakler på gaden, det kan jeg ikke forstå. Ud med jer, ud i regnvejret! Gå ud og gør oprør! Jeg vil simpelthen ikke finde mig i mere. Jeg nægter det. Man skulle efterhånden fandeme tro, at Danmark var reduceret til en Olsen-banden-film. At 2016 er skrevet af Balling og Bahs, og at vi efterhånden er reduceret til et sørgeligt skvat, der ikke engang kan finde ud af at svindle for egen vindings skyld.

Nå, hvor kom jeg til.

Ikke at det blev diskuteret særligt indgående, naturligvis, fordi vi vil hellere diskutere diskurser om, hvorvidt hvide mennesker må have dreadlocks, hvilket de af rent æstetiske årsager naturligvis skal holde sig for gode til, men tænk at folk virkelig vil bruge tid på den slags, mens jorden brænder omkring dem. Marxisterne havde et ord for den slags tidsfordriv eller begreb: Opium for folket hedder det. Og nu er det ikke længere religionen, der bedøver oprørstrangen, men derimod de sociale medier; stedet hvor alles meninger tæller lige meget, selv din, Henrik Marstal. Postfaktualitet er blevet det nye sort, og at meninger nu trumfer fakta er blevet forklaringen på alt – jeg har svært ved at se, hvordan det skulle være noget nyt, bortset fra at man naturligvis nu har fundet på et nyt ord; et mere fremmedvenligt ord for løgn, der resonerer bedre i gangene på de humanistiske fakulteter. Altså postfaktualitet grunder i bund og grund i en aversion mod at erkende, at verden er mere kompleks end som så, og derfor er det selvfølgelig også lettere at hidse sig op over dyrekort i Føtex eller annoncører på Ralf Pittelkow og Karen Jespersens pseudojournalistiske blog end at sætte sig ind i, at krigen i Syrien er et udtryk for en ny form for krigsførelse, der er designet til at være meningsløs og uløselig og ikke mindst permanent. Der er

nemlig penge i krig, skulle man fandeme efterhånden tro, vi havde fundet ud af.

Og tro ikke kun, det kun er pøblen, der suger på opiumspiben. Vores alle sammens Bertel erklærede i år krig mod værdirelativismen, men kom i sin Danmarkskanon mere til at fremstå som en moderne maniodepressiv Don Quixote, der kæmper mod vindmøller. Meningen var, at danskerne skulle til cyberstemmeurnen for at definere de danske værdier, for kun når vi laver en top-ti-liste over hvilke værdier, vi har på nettet, der kan vi nemlig vide, hvem vi er, lyder ræsonnementet. Og ti måneder og flere hundrede tusinde kroner senere, der fik vi da også en liste på ti værdier, båret ned fra serverbjergene af en maniodepressiv patriark. Eller værdier er måske så meget sagt, Bertel, ikk', for listens nummer et, velfærdssamfundet, er det overhovedet en værdi, spørger jeg, eller er det ikke snarere en samfundstrukturel konsekvens af nogle helt andre værdier? For helvede. Det kunne f.eks. være social solidaritet eller samvittighed, der rent faktisk kan betegnes som værdier, ikk', men hvad fik vi ud af det? Selvfølgelig et lille spejl på væggen der, der kan fortælle os hvilke værdier, vi gerne så, vi havde. Nu er selvbedrag altså blevet stats sanktioneret, må man forstå. Projektet er ikke overraskende, når man tænker på, hvor forpestet hele den politiske værdidebat er blevet af erhvervslivets og mediernes besættelse af at fastsætte mål og missioner. Nu kan danskerne sidde på Facebook og brokke sig over hjemløse og perkere samtidig med, at de kan varme sig ved tanken om, at tillid og hygge er nogle af de mest skattede danske værdier. Selvom hygge nu heller ikke rigtig er en værdi, er den Bertel?

Tid kunne der i hvert fald gå med det. Tid, der i stedet kunne være brugt på at kaste et nærmere syn på, hvad i alverden et ministerium for offentlig innovation er for en størrelse. Men det skal jeg sige jer. Det er et ministerium, der har til formål at forberede danskerne og føre dem ind i teknologiens tidsalder, og med føre dem ind i teknologiens tidsalder, der mener jeg at sælge deres informationer til amerikanske techgiganter fra Silicon Valley. Hele *smokes n' mirror*-operationen foregår via teknologisekten Singularity University, stiftet af selveste Google, som er et universitet på samme måde som Jones Town er en by – og er i virkeligheden en lobbyorganisation. Rent retorisk er singularity i Singularity University naturligvis den såkaldte teknologiske computeringsingularitet, der opstår, når den kunstige intelligens bliver i stand til at reproducere og forbedre sig selv i nærmest konstant tempo. Og dette øjeblik repræsenterer for disse mennesker Messias' genkomst, og den ubegrænsede intelligens, der bliver skabt i øjeblikket, vil gøre en ende på alle

menneskets problemer. Den globale opvarmning: puf, væk. Flygtningekrisen: puf, væk. Den økonomiske krise: puf væk. Energikrise: puf, væk. Håber de. Fordi det er en tro i betydningen religion, vel at mærke. En tro mange, bl.a. Asimov og den morderne Hieronymus Bosch, Jamens Cameron, ser på med andre øjne og med rette, for det skorter sgu ikke på eksempler i historien på, hvad der sker, når en overlegen kultur møder en primitiv. Tænk bare på Belgisk Congo, conquistadorerne i Amerika, eller Ebony and Ivory med Poul McCartney og Stevie Wonder. Rædselsfuld sang! Og hvad rager det så mig, kan du spørge, de må vel tro på, hvad de vil. Ja, det må de sgu gerne, men problemet er bare, at der er folkevalgte blandt deres disciple i Danmark. Blandt andet Ida Auken og den nye minister for offentlig innovation Sophie Løhde og nu også her pr. 19. december selveste Statsministeren, der har ladet sig dupere af nørder i jakkesæt, der lover dem disruption og paradys på jord i form af robotovertagelse af arbejdspladser, flyvende biler, borgerløn, helbredelse af kræft og cirkulær økonomi, hvor man kan bestille køkkenapparater, der bliver leveret med droner ind gennem vinduet bare ved et tryk på en mobiltelefon. Jamen, er det da ikke herligt? Jo, hvis det ikke var fordi, at Løhde og Auken og Løkke havde glemt at spørge sig selv om, hvad det egentlig er, man betaler med, når alt er gratis? Og svaret er helt åbenlyst: personlig information, men det skøjter vi let hen over, for du vil jo gerne have en pastamaskine eller en blender, der kommer flyvende ind igennem vinduet, vil du ikke også, mulle, så er det jo ikke så vigtigt, om det er googlealgoritmerne, der ved, hvad du tænker, vel? Fordi du har jo ikke noget at skjule, vel? Personlig information er selvfølgelig heller ikke noget, den tidligere sundhedsminister Sophie Løhde vægter så højt i betragtning af, at hun sendte 5 millioner CPR-numre på to ukrypterede CD'er til de kinesiske migrationsmyndigheder. Presser man disse disciple, så siger de, at de jo bare gerne vil have en offentlig debat om digitaliseringen, men hvis man – som jeg – har overværet disse teknologiske vækkelsesmøder som Singularity University har afholdt, så vil man vide, at de i ligeså høj grad kan betegnes som et indspark i den offentlige debat, som Wannsee-konferencen kan betegnes som en borgerrettighedsbrainstorm.

"Ja, men Kirsten Birgit, Google er jo bare en søgemaskine." Nej, idiot, det er den ikke. Google lever af at sælge forretningsmodeller, de får ved at stjæle personlige oplysninger, og nu er de også til stede i Folkeskolen, hvor eleverne nu bruger så meget tid på deres udleverede iPads, at man flere steder i landet må indføre undervisning designet til autister, fordi vi har tilladt, at en hel generation af autister ikke kan genkende menneskelige følelser og ansigtsudtryk, fordi de er

blevet placeret foran det sorte spejl hele deres barndom. "Og hvorfor bliver der så ikke gjort noget?" Jamen, det gør der ikke, fordi du sidder på Facebook og diskuterer hetronormativt bagværk, kære dansker, eller på Instagram. Du sutter på opiumspiben, og derfor kommer der aldrig revolution i det her land. Men jeg skal gerne være den første, der bliver dømt for at være hadprædikant.

Læg dit device, stop med at være til grin for egne penge i skatteskandalen, stop med at lade dine folkevalgte sælge dine oplysninger til amerikanske techgiganter og nej til, at Thyra ikke er sjov længere. Gør oprør, og husk, at når uret bliver ret, bliver modstand pligt. Og lad mig efterlade dig med et citat fra profeten Kafka, der allerede i 1917 over for vennen Max Brod beskrev det moderne samfund så præcist:

"De fik valget mellem at være konger eller kongens budbringere, og ligesom med børn ville de alle være budbringere. Det er derfor, verden kun består af budbringere, der, fordi der ingen konger er, råber beskeder til hinanden, der for længst har mistet deres betydning. De ville med glæde gøre en ende på deres elendige liv, men tør ikke gøre det, fordi de en gang har sværget troskab".

Fornuft længe leve og bevare Danmark.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Nytårstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-birgit-schoetz-kretz-hoersholms-nytaarstale-2016>